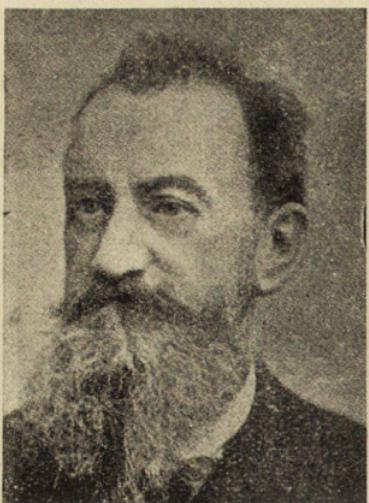

да учи композиция при Йоз. Лаймеръ, 1864 капелмайсторъ въ Граль, дето пише първата си оперета „Мъртвият гостъ“, 1864 капелмайсторъ въ виенския „Хармонитеатъръ“, до 1869 въ Буда Пеща, следъ

Карлъ Мильокеръ

което се връща пакъ въ Виена, като капелмайсторъ на „Театъръ ан деръ Винъ“. Отъ кръгло 50 негови оперети и други леки сценически творби—най-обични сѫ били на времето: „Една авантюра въ Виена“, „Музиката на дявола“, „Диана“, „Женският островъ“, „Седемтъ шваби“ и „Гробна цѣлувка“.

Минезингери, нѣм. *Minnesänger*, *Minnesinger* — поети-пѣвици въ Германия презъ XII и XIII в., имащи сѫщата роля като труверитѣ и трубадуритѣ въ Франция. М. сѫ били благородници (до като майстерзингеритѣ сѫ били хора буржуа и отъ народа) и сѫ пѣвали своите пѣсни придружавайки ги съ нѣкакъвъ струненъ инструментъ. Презъ време на M-тъ нѣмската любовна лирика, словесно и музакално, достига до гольмъ раззвѣтъ — особено въ края на XII и половината на XIII в. Нотацията на пѣсните на М. е обща съ тази на църковните пѣснопѣния отъ това време, и улеснява твърде

много изучването ритъма на Григорианските напѣви. Най-прочути М. сѫ били: Валтеръ фонъ деръ Фогелвайде, Волфрамъ фонъ Ешенбахъ и Танхойзеръ. М., и тѣхното време, е възъздълъ гениално Рих. Вагнеръ въ „Танхойзеръ“.

Минима, лат. *minima* — (гл. мензуралино нотно писмо),

Министериалесъ, лат. *ministeriales* — сѫ се наричали въ ранното срѣдневѣковие църковните пѣвици, които участвуваха въ богослужението, а сѫщо и пѣвците при дворците. Отъ тѣхъ произлизаха по-късно пѣвици и инструменталисти (гл. Менистрели).

Миноре, ит. *minore* — по-малъкъ — „мекъ“ означава: 1) малката терца — отъ тамъ и миноренъ акордъ и минорна тоналност; 2) като предписание на междинни части на една, намираща се въ мажорна тоналност, творба (маршъ, танцъ или вариации), че отъ съответното място преминава въ минорна тоналност; 3) че една творба въ минорна тоналност, следъ една къса междинна част въ мажорната кава, се възвръща пакъ въ първоначалната (минорна) тоналност.

Минорни тоналности, или *moll* — тоналности. Тѣ биватъ: „естествени“, напр. $c^1 d^1 e^1 f^1 g^1 a^1 b^1 c^2$, „мелодически“, напр., $c^1 d^1 e^1 f^1 g^1 a(\#) h(\#)$ c^2 и „хармонически“, напр.: $c^1 d^1 e^1 f^1 g^1 a(\#) h(\#) c^2$. Като мелодически типъ — „естествената“ се употребява обикновено въ низходящъ редъ, мелодическата — въ възходящъ, а хармоническата — въ възходящъ и низходящъ редъ.

Минчевъ, Желю — оперенъ пѣвецъ (баритонъ), род. 18 мартъ 1888 въ Хасково, учили при Гиймо и Кетеъ въ Женевската консерватория, при Галинки въ Милано, при Да Лучия въ Неаполь и при Алберсъ — въ Парижъ. Отъ 1908 е членъ на „Оперната дружба“ — единъ отъ нейните основатели, и работи усърдно за преуспѣването на Народната опера до 1928. Пѣль баритоновитъ роли въ „Паличи“, „Кавалерия“, „Лида“, „Трубадуръ“, „Бохеми“, „Вертеръ“, „Евгений Онегинъ“ и др. — той е и първиятъ Бориславъ. М. обладава единъ приятенъ, мекъ, задушевенъ